

HOOFDSTUK 5

Chagrijnig en met gebogen hoofd stapte hij in het regenachtige halfdonker het toiletgebouw uit en botste ineens op een meisje dat de hoek om kwam zeilen. De rugzak die ze in haar handen had, liet ze vallen.

‘Kijk uit je doppen, stomme trut! Kunnen jullie dat in dit achtergebleven land ook al niet!’

Het meisje keek hem verbouwereerd aan.

‘Wat sta je me nou schaapachtig aan te gapen! Ach, dat begrijp jij natuurlijk niet, met je domme Engelse hoofd!’

‘Nou, mijn Hollandse hoofd begrijpt dat anders wel hoor. Kijk zelf uit je doppen, klojo!’ Emma raapte haar rugzak van de grond, gluurde er even in en zei geschokt: ‘Ja hoor, nu is het deksel eraf!’

De jongen verstarde. ‘Shit!’ Hij voelde meteen dat hij een kop als een boei kreeg. ‘Is het kapot?’ Hij zag hoe ook zij een rood hoofd kreeg.

Emma’s wenkbrauwen schoten verbaasd omhoog. ‘Nee, niet echt kapot, maar het deksel is eraf en net nog kreeg ik hem met geen mogelijkheid open.’

‘En de inhoud, is die nog heel?’

‘Eh ... ik weet niet precies wat erin zit, eigenlijk.’

Dat had hij weer hoor, hij stond met een idioot te praten.

‘Het is ook niet van mij,’ zei ze snel toen ze zijn blik zag. ‘Ik heb het gevonden en ...’

‘Zomaar een doosje gevonden?’ Hij hoorde zelf hoe wantrouwig hij klonk.

‘Ja, klinkt raar natuurlijk, maar we waren vandaag bij een riviertje en toen mijn zus ... nou ja, niet belangrijk. Ik liep een stukje langs de rivier en zag ineens dat kistje liggen.’

‘O.’ Hij kon maar beter weggaan nu. Wat een raar kind.

‘Ook op vakantie hier? Ik ben hier met mijn zus en haar vriend ...’

‘Ik met mijn ouders.’ Hij wilde net weer doorlopen toen zijn blik opnieuw op de tas viel.

Even staarden ze er zwijgend samen naar.

Toen ineens, alsof het zo afgesproken was, begonnen ze er allebei tegelijk in te gluren.

‘Nu wil ik het weten ook,’ zei Emma en ze maakte aanstalten de tas in het natte gras om te kiepen.

‘Dat kun je beter in het toiletgebouw bekijken. Daar heb je meer licht.’

‘Wil jij ook niet weten wat erin zit? Loop even mee!’

Ze leek het vanzelfsprekend te vinden dat hij net zo nieuwsgierig was als zij om te weten wat er in het modderige kistje zat. Hij haalde zijn schouders op en liep achter haar aan het toiletgebouw binnen.

De hele inhoud van haar vondst lag los in de rugzak. Emma tilde eerst het kistje eruit en draaide toen behoedzaam haar tas om naast een wasbak.

Er viel een flesje met een groene vloeistof uit, een spel kaarten met een lint eromheen, een getekend portret van een meisje van een jaar of tien en een rode haarlok. Als laatste rolde er een steen ter grootte van een mandarijntje uit de tas.

Emma stak haar hand in de tas, voelde in het rond, en haalde het volgende moment een stukje papier tevoorschijn.

Het zag er oud en breekbaar uit en er stonden vreemde tekens op. ‘Dat lijkt wel Keltisch, joh!’ De jongen nam het aarzelend uit haar handen en bekeek het.

‘Daar is niks van te maken met mijn Engels. Sorry, ik ben Sven trouwens.’

‘Emma.’

Sven bekeek het kistje van alle kanten. 'Wat apart, helemaal bekleed met kleine spiegeltjes vanbinnen.' Emma nam het van hem over en keek. 'Nooit zoiets gezien. Toen ik het net uit het water had gehaald, leek het trouwens net of er een lamp binnenin gloeide.'

Sven liet zijn ogen nog eens over de binnenkant gaan. 'Dan is die lamp nu kapot en verdwenen.'

Emma pakte het flesje met vloeistof en schudde het voorzichtig. 'Kijk nou!' Het groen veranderde in alle kleuren van de regenboog.

'Fuck! Het lijkt wel iets uit een goocheldoos, of van zo'n illusionist! Check dit dan!' Sven had het lint van het pakje kaarten gehaald en liet ze nu door zijn handen gaan. 'Mooie plaatjes, maar bizarre tekens ... En wat voelen ze raar aan. Het lijkt wel of er leven in zit. Hier, moet je voelen!' Op het moment dat Emma ze wilde aanpakken liet hij ze vallen. Een paar vielen er op de vloer, de rest kwam naast de wasbak terecht. 'Ze bewogen!'

'Ja hoor, en ik ben Roodkapje.'

'Nee echt! Heb je weleens aan een kikker gevoeld? Zo voelden ze ineens. Eerst gewoon glad, maar nu plotseling ribbelig en rubberig.'

Nu keek Emma hém aan of hij gek was.

Haar telefoon zoemde. Ze keek snel naar het beeldscherm.

'Mijn zus vraagt of ik door de plee ben gezakt.'

Sven gniffelde.

Ze typte snel iets terug en keek toen Sven aan. 'Ik moet weer terug naar de vouwwagen. Ze wilde net alles weer in de rugzak stoppen toen ze zich bedacht. 'Blijf je eigenlijk nog lang op de camping?'

Sven haalde zijn schouders op. 'We gaan nog wel een beetje rondtrekken, maar geen idee wanneer. Hoezo?'

Emma tuurde naar haar voeten. 'Er is hier niemand van onze leeftijd en ik dacht ...'

'Ja, de verveling slaat flink toe hier.' Hij grinnikte zurig. 'En ik kan het weten, want we zijn hier al drie dagen.'

'Weet je wat? Als jij nu die kaarten een avondje meeneemt om